

zdramil tiger v moji duši. Tedaj sem že nesrečen. Včasih se dolgo ne morem umiriti. Včasih se premagam, ali to je vselej hud boj, ki ga ne morem opisati. Samo to vem, da mi je tako, kakor bi me kdo sunil v glavi. Razumeš? Zdi se mi, da mi nekdo sedi v glavi in me udari ob lobanjo, potem pa se dvigne burno valovje v mojih prsah in vso moč izgubim do sebe. In če me tista neznana sila kdaj močneje pograbi, ne vem, kaj se zgodi.“

Slavka ga je poslušala navidezno jako resno, ali komaj je končal, pa se je že glasno zasmejala. Pograbila je Veljka za roke, da ga je bolelo, in potem je začela plesati po sobi, vlekoč ga za seboj, da se je opotekal.

„O ti norec ti! Vidiš, to mi ugaja. Saj nisem niti vedela, da si tak! Zakaj mi pa nisi še nikoli povedal tega?“

In močneje ga je stisnila za roke pa se vrtela, dokler ni vsa spehana in obnemogla padla na naslanjač. Šele tedaj ga je izpustila.

Ko je odšel, je premišljala njegove besede.

Tiger se zdrami v njem! To je krasno! Takrat bi rada pogledala v njegove prsi. Zakaj ne pokaže nikdar svojih notranjih občutkov? Jeznega, besnega bi ga rada videla enkrat, kakor razjarjenega junaka iz stare pravljice, kakor kraljeviča Marka, ko se je spravljal nad Turke! To bi bil imeniten pogled! Oh, morje, kadar je razdraženo . . .!

Oči so se ji razširile in bleščale, kakor bi ga že gledala plamtečega in grozečega. In ničesar drugega ni mogla misliti, kakor da bi to bilo nad vse lepo . . .

(Dalje prih.)

Vzdihi.

○ mladost, v naročju tvojem
enkrat še bi sanjal rad,
rad bi sanjal sen o sreči,
o ljubezni zadnjikrat!

In potem bi gledal mirno,
kak odhaja zadnji dan,
kak prihaja noč pošastna
sem čez pisano ravan . . .

In potem bi gledal mirno,
kaj se skriva tam za njo —
Pridi, pridi, zaželjena,
z ostro brušeno koso! . . .

Roman Romanov.